

Publicerad 2014-11-27 11:25 av TranscenderadApati

Guldfisk

Människan har ofta skrattat åt guldfisken

"Kolla där! Den simmar inuti en liten transparent skål och den har ett tvåsekundersminne."

"När jag knackar på skålen här och den simmar mot mig så kommer den ha glömt händelsen när den har nått andra sidan igen."

Skratt är bra, skratt är väldigt viktigt. Det näst bästa t.o.m.. Skratta bör man annars dör man. Sakta, sakta.. När skratten ebbat ut så kryper sig osäkerheten fram igen. Dags att skratta! "Haha haha haha! Nu har vi roligt! Ha-ha ha-haa."

Är vi inte ganska lika guldfisken egentligen? Den mest väsentliga skillnaden kanske är att vi har mycket större bördor på våra samveten att bära. Och vi förtjänar dem. Tråkigt nog. Så därför skrattar vi; med andra, mot andra.. Åt guldfisken..

Att inte skratta behöver inte vara att föredra. Vi har trots allt vår natur att tanke på, den mänskliga naturen. Utan de mest grundläggande saker som mat och sömn så kan vi inte skratta. Eller ens göra ett medvetet, eller omedvetet, val att inte skratta.

Så låt oss glädjas åt att vi inte är så skrattretande och dumma som guldfisken. För sanningen skulle vara dödens tystnad - och den måste vi fylla med ljud, med skratt, med nidbilder av guldfiskar.

Skratta och fiska efter applåder.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TranscenderadApati med Poeter.se id #48975 innehar upphovsrätten